

anden Indflydelse i Kjøbstæderne end i Landcommunerne, især ved de mindre Skattebidrag. Om vi nu end villig skulle indrømme, at det besøgtet for Diebsticket vistnok i flere Kjøbstæder vil kunne lykkes de høiest Beskattede at blive repræsenterede i Communalraadet, vil dog ingen Vished herom have, navnlig for en kommende Tid. Noget virkelig Betryggelse i saa Henseende yder Udskafet ikke, og vi kunne ikke tilbageholde Udtalelsen af vor Overbeviisning om det for Lovgivningsmagten Uværdige i at give en Rettighed ligesom paa Skronit og i den siltende Forudsætning, at den ikke kan blive benyttet. Hvis man vil søge en Beroligelse i den Betragtning, at dog samtlige Grundeiere ville komme til at høre til den indskrænkede Valgklasse, da maa dertil allerede strax bemærkes, at der i ikke saa Kjøbstæder netop blandt de høiest Beskattede findes Flere, der ikke ere Grundeiere, medens de maae udrede en forholdsvis meget betydelig Andeel af det paa Formue og Værdighed lignede Beløb, hvilket er i stadig Stigen og alt nu i Reglen udgjør ikke lidet over det Dobbelte af de øvrige samlede Communeskatter. Men hertil kommer, at der blandt Grundeierne i Kjøbstæderne findes ikke saa Smaaborgere, der hverken med Hensyn til Formue eller i nogen anden Henseende væsentlig adskille sig fra de allermindste Skatyder.

Skjøndt vi saaledes ifølge det her Udviklede paa ingen Maade kunne forsones os med Udskafets efter vor Overbeviisning fuldkommen principløse Bestemmelse om Valgretten, erkjende vi dog i fuldeste Maal, at efterat Communalraadene paa Landet allerede for 5 Aar siden have beholdt en til Tidens Fordringer svarende Sammensætning, have Kjøbstæderne et retfærdigt Krav paa en tilsvarende Ombannelse af deres nu over 22 Aar gamle Communalforfatning. Da vi desuden maae ansee den nuværende Mødsætning mellem Kjøbstad og Land for i mange Henseender uheldig, ligger den Tanke nær at indføre i Kjøbstæderne de samme Regler for Communalraadenes Sammensætning, der nu alt i flere Aar have været prøvede i Landcommunerne. Vi ansee dette for saameget vigtigere, som man derved vilde lette Veien for Indførelsen af en for Kjøbstad og Land fælles høiere

Communal-Institution. Dette vilde ogsaa være i den fuldkomneste Overeensstemmelse med den Stilling, som Landstinget hidtil consequent har indtaget i denne Sag. Det er bekendt, at Loven af 22de Marts 1855 i det Væsentlige skylder Landstinget sit Indhold; men det vil desuden erindres, at da i Landstingets 7de Samling den daværende Indenrigsminister foreslagde et Lovudkast om Kjøbstad-Communalvalgene, der var bygget paa et ganske andet Grundlag end Loven af 22de Marts 1855, vægrede Landstinget sig ved at gaae ind derpaa. Efterat et Udvalg var blevet nedsat, gik Landstinget ved Sagens 2den Behandling eenstemmig med 39 Stemmer over til en motiveret Dagsorden, hvori det udtalte, at „de i Lov af 22de Marts 1855 for communale Valg opstillede Grundfætninger ogsaa bør lægges til Grund for denne Sags Ordning for Kjøbstædernes Vedkommende“. Denne Indstilling begrundede Ordføreren væsentlig paa den Betragtning, „at der ikke i Kjøbstædernes særlige Forhold ligger nogen Grund, der kunde indeholde en tilstrækkelig Opfordring til at fravige det System for de communale Valg, som for nylig er blevet vedtaget af den lovgivende Magt for alle Landcommunerne — — — og hvorved de to væsentlige Hensyn ere stete Fyldest: At saavidt muligt Alle, der have Part i en saadan social Forening som Communen, faae Indflydelse paa Valget af dens Bestyrelse, og at der paa den anden Side i disse dog i deres væsentligste Indhold economiske Muliggjender, sikkes de høiest Beskattede, dem som give det største Bidrag til det fælles Arbejde, en overveieende Indflydelse“. (Sfr. Landstingstidende for 7de Samling, Sp. 654.) Fleertallet af den nuværende Landstings Medlemmer er endnu, efter de nye Valg, de samme som dengang, og der er neppe Grund til at antage, at de i et saa kort Tidrum som 4 Aar skulde i et saa vigtigt Principspørgsmaal have skiftet Overbeviisning. Vi troe derfor, at der er al Opfordring for os til at foreslaae det ærede Landsting i alt Væsentligt at bringe Lovforslaget tilbage til det Indhold, det havde, da den oprindelige Forslagsstiller under Rigsdagens forrige Samling som Folkethingsmand indbragte det i det andet Thing. Hvis Noget herimod skulde ind-